

Mirco Agerde 2003

Ötödik katekézis:

Akadályok azoknak az útján, akik Máriának szentelték magukat

Miután önmagunk Mária Szeplőtlen Szívének való ünnepélyes szentelésére készülés során a vallási-elméleti részében már elmélyedtünk, most a lelki – ám nem kevésbé fontos – résszel szeretnénk foglalkozni; azokkal a különféle kísértésekkel, amelyek egyrészt a Máriának való szentelődés szertartása előtt ébrednek a magát odaszentelni szándékozó lélekben, másrészt pedig a szentelés után, amikor az ember visszakerül a hétköznapi életbe.

A kísértő démon ismeri annak fő hatását és legnagyobb titkát, ha Máriának szenteljük magunkat – azaz, ahogy a harmadik katekézis végén láttuk: Jézus Krisztus születését a lélekben (emlékeztek: minél jobban megengedi egy lélek Máriának, hogy belépjen az életébe, a Szentlélek, aki felismeri e lélekben Jegyesének jelenlétét, annál bőségesebben száll le abba a lélekbe és Mária és a Szentlélek találkozásából megtörténik a nagy csoda, Krisztus születése a lélekben). A démon pontosan azért, mert ismeri ezt a titkot, tudja, hogy sosem lesz már hatalma a lélek felett, mivel Mária nem tesz mást, mint újra élővé teszi és kiteljesíti a keresztségi szentelést, legmagasabb fejlettségi szintjére viszi a lelket, azaz a Jézus Krisztushoz való teljes hasonlatosságra.

Ám azon túl, hogy a Kísértő szinte véglegesen elveszíti a lelket, ugyanaz a lélek a Krisztusban történő fokozatos átalakulás folyamán más lelkeket is magával ragad e jótékony kegyelmi folyamatba, azokat, akik a Szűzanyának magát szentelő lélekben ott lévő Mária anyai jelenlétével kapcsolatba kerülnek. Ez a Mária által vezetett lélek valóban a föld sójává válik (Mt 5,13), a világ világosságává (Mt 5,14). Képes ezáltal Isten szeretetét árasztani, amely élővé lesz benne és visszahozza Isten nyájába mindazokat, akik kapcsolatba lépnek vele.

A démonnak ezt az első általa oly rettegett vereségét követi egy még súlyosabb és félelmetesebb második is, melyet jól ismer. A Ter 3,15-ben olvashatunk – az eredeti bűnt követően – az Asszony és ivadékai illetve a kígyó és az ő ivadéka közötti küzdelemről, ahol világos utalás történik a kígyó vereségére és az Asszony ivadékainak a győzelmére (a Fiú és Anyjának teljes győzelme a keresztény olvasat szerint).

Érdekes figyelmet fordítani a szövegnek arra a részletére, amelyben a sarokról van szó, amely után a kígyó leelkedik, mivel a bibliai nyelvezetben a sarok a test legjelentéktelenebb része. A kígyó – alattomos lény, mivel nem látod, és hátulról támad – minden ártó próbálkozása ellenére nem éri el, csak az asszony sarkát, így soha nem tehet kárt benne. Ezzel szemben az Asszony ivadékai, tehát mindazok, akik Fiát, Krisztust követik, és akik az ő istenségéhez képest csupán „sarkait” jelképezik, éppen ők tiporják szét a szabadító Messiás erejével a pokoli ellenség fejét, intelligenciájának, ravaszságának és gögjének székhelyét, mellyel a hit ellen küzd.

Ez a kép egy sokkal színesebb leírásban jelenik meg újra a Biblia utolsó könyvében, a Jelenések könyvében.

Itt azonban, a 12,1-6-ban, egy napba öltözött, azaz Isten erejével felruházott asszonyról van szó, akinek lába alatt van a hold – a hold jelképezi mindazt, ami változékony, tehát nem biztos, részleges, ami nem saját fényét sugározza, tehát az asszony mindezt uralja, hiszen a leírás szerint a hold a lába alatt van – és fején tizenkét csillagból álló korona, amely Izrael tizenkét törzsét és a Bárány tizenkét apostolát szimbolizálja.

Vagyis az asszonyt úgy ábrázolták, mint aki Isten erejével felruházott, aki uralja a teremtett, változékony és véges dolgokat, királyi méltósággal rendelkezik, hiszen a régi és az új Izrael uralkodója, azaz az Egyházé; ez az asszony éppen szül és az ősi kígyó, amely itt vörös sárkányként jelenik meg, várja a fiút, hogy felfalja, hogy megakadályozza Isten, az

Asszony, a Fiú és leszármazottaik elkerülhetetlen és végleges győzelmét. Ám az asszony megszüli gyermekét, és Istentől előkészített menedékre lel. A Fiút, aki arra rendeltetett, hogy kormányozzon minden nemzetet, elragadják az égbe; az ellenséget ismét legyőzik démoni hatalma ellenére, melynek sikerül az égről (Isten székhelyéről) lesöpörnie a csillagok– vagyis Isten kiválasztottainak – harmadát. Mindez egyértelmű: azok, akik Mária Szeplőtlen Szívének szentelték magukat – mivel ő közösségben van mindazokkal, akik neki ajánlják magukat (vö. 2002.12.8-i üzenet) – teljes joggal vesznek részt ebben a megváltó munkában, ebben az ádáz, de döntő harcban az ősi kígyó ellen: ők ma Mária sarkaiként arra vannak rendelve, hogy széttiporják a sátáni gögöt. A Szűzanya az, aki ezekben az időkben, sokféle közbelépésen, jelenésen és karizmán keresztül, „új életet, szent Egyházat és megújult földet” (vö. 1993.1.9) szül; minden jámbor gyermeke részese ennek az új generációnak, az új időnek, ahol a Kísértő ezer évre le lesz láncolva.

Világosan kitűnik útjuk során a gonosz lelkek minden kísértésének a célja: megakadályozni ezt a hatalmas megváltói művet; felfalni Mária leszármazottait, megakadályozni Mária Szeplőtlen Szívének győzelmét.

Elmondhatjuk, hogy lényegileg három kísértéssel kell szembenéznie annak, aki Máriának készül szentelni magát, illetve annak, aki neki való odaszentelését hatékony módon szeretné megélni. Vigyázat: nem azt mondom, hogy csupán három kísértés létezik, hanem azt, hogy három kategóriába sorolhatjuk azokat, amelyekkel nap mint nap szembe kell néznünk.

Az első egyfajta tehetetlenség-érzés, majdhogynem félelem önmagunk Máriának szentelésétől, mintha ez a tett egy olyan gépezet beindítását jelentené, amely elkezd irányítani az életemet, és az irányítás nem az én kezemben van. Ez a félelem alapvetően onnan ered, hogy nem bízom egészen Istenben és a Szűzanyában, vagy még inkább, hogy nem ismerem még őket elég jól, ezért nem tudok rájuk hagyatkozni: a hitem tehát még formálatlan és gyöngé, táplálásra, gyógyulásra van szüksége.

Amikor tehát valakiben, aki önmagát Máriának szentelte, vagy épp erre készül, felmerül: „nézd, te nem vagy méltó Jézushoz és Máriához, ez a döntés nem neked való, hanem azoknak, akik már szentségre jutottak; egyáltalán nem vagy olyan szinten, hogy igent mondhass Istennek”; emlékezzen ez a lélek arra, hogy mindez valóban igaz! Mi, teremtmények nem vagyunk méltók Istenre, a bűnnel elvesztettük méltóságunkat. De ne feledjük el, hogy Jézus ismét méltókká tett minket, aki – noha Isten maradt – magára öltötte emberi természetünket, visszaadva gyermeki méltóságunkat: Ő gyermekekké tett minket és nekünk adta Szentlelkét, így méltókká váltunk arra, hogy Istent egyenesen Abbának, Édesapának szólítsuk. A megtestesülés nagy misztériumában Jézus fejre állította a piramist – melynek Ő áll a tetején, mi pedig az alján – magát helyezte alulra, hogy felemeljen minket a szentség csúcsára az Atyával való találkozáshoz.

A Szűzanya Isten által nagyon jól ismer minket, ismeri múltunkat, korlátainkat, nehézségeinket stb., de legfőképpen ismeri Isten tervét mindnyájunkról, így nem tesz köztünk különbséget, hiszen – Jézus tanítása szerint – Maga is a betegek és nem az egészségesek miatt jött. Ő személyesen – feltétel nélkül – minden gyermekétől egyformán kéri, hogy szentelje magát neki.

Méltatlannak érezzük magunkat? Ez segít abban, hogy alázatosak maradjunk, hiszen csak a Máriához hasonló bizalommal teli alázatban tud a Kegyelem gyümölcsözően dolgozni!

Amikor tehát valakiben, aki önmagát Máriának szentelte, vagy aki épp erre készül, felmerül: „Ahhoz, hogy Máriának szenteljem magamat vagy megéljem neki való odaszentelésemet, ellent kell mondanom a Sátánnak és cselekedeteinek, én azonban folyton vétkezem, elesem, újra elesem, nem vagyok és nem is leszek soha büntetlen”, emlékezzen ez a lélek arra, hogy Isten nem azt várja tőlünk, hogy ne vétkezzünk (nagyon nehéz, sőt tán elérhetetlen feltétel volna ez), hanem hogy erőfeszítéseket tegyünk azért, hogy ne vétkezzünk, hogy akarjunk nem elesni. Istent az Ő végtelen jóságában nem az aggasztja, ha ezerszer

elesünk, hanem az aggasztja és bántja, ha szeretetében nem bízva nem állunk fel ezerszer és próbálunk ismét a szentség útján járni, egyre inkább az Ő Kegyelmére hagyatkozva. Elestél és újra elestél? Fuss bizalommal az Úrhoz, hogy kiengesztelődj Vele a Gyónás Szentségében; menj bizalommal és gyakran – ahogy láttuk a második találkozásunk végén – azzal az elhatározással, hogy nem esel el többször: megkapod majd azt a Kegyelmet, ami mind jobban megerősít a gonosszal szemben! Elestél? Tekints bizalommal Máriára: ő mindig kész arra, hogy segítségedre siessen, hogy felsegítsen, ahogy egy édesanya teszi, mikor látja, hogy járni tanuló gyermeke bukácsolva bár, de feléje fut!

Van egy második fajtája a kísértéseknek, amely még álnokabb, ugyanis olyan jóra, értékre irányul, amelyet ma – ha teljesen rossz szemszögből is közelítve, de – méltán tartunk felbecsülhetetlennek, így elengedhetetlennek: „nézd, ha felajánlod magad, elveszíted a szabadságodat”!

Ismét súlyos aggodalom fogja el azt, aki önmagát Máriának szentelte/ azt, aki erre készül: „ha Máriának szentelem magam, ezt meg azt kell tennem, le kell mondanom erről meg arról, nem csinálhatom ezt meg azt, stb.” Hány keresztyén nem éli meg a hitét azért, mert mélyen meg van győződve arról, hogy a keresztyén vallás – főként a katolikus – szabályok összessége, olyan szabályoké, amelyeknek nem látja értelmét, és hasznát, mint például a vasárnapi mise és a kötelező ünnepek (nem is beszélve a szexuális erkölcsről stb.)!

Kedveseim, emlékezzünk arra, hogy a keresztyén vallás a szeretet vallása, nem pedig a szabályoké! Tehát: nem azért tartom be a Parancsokat mert kell, hanem mert akarom; tehát nem azért mondok ellen a bűnnek, mert kell, hanem mert akarok! És azért akarok, mert szeretek: ha szeretem Istent, ha szeretem a Szűzanyát, a parancsolatok nem terhek többé (vö. 1Jn levél), könnyű igává válnak. Amikor őszintén szerelmes leszek, vajon nem vagyok kész mindenre a szeretett személyért, még áldozatokra is? Ha tehát valóban szeretem Istent, ha szeretem a Szűzanyát és szavait, a „szabályok” követése egyenesen kívánatosává válik, mert megértem, hogy mély szeretetre szólítanak, és megértem belső tartalmukat, amelyek az én morális személyiségemnek az építő elemei, és mozgatóim a valódi önzetlen szeretet felé, amely az életöröm egyetlen forrása (**„Vegyetek részt a világ nagy szenvedésében, és megtaláljátok azt a boldogságot, amit kerestek.”** 1997.12.25).

Visszatérve a „szabadság” kérdésére, világos, hogy meg kell határoznunk, hogy mi a szabadság. A szabadság nem azt jelenti, hogy azt csinálunk, amit akarunk, sokkal inkább azt, hogy igazságban élünk, jót cselekszünk, hiszen az Igazság tesz minket valóban szabaddá (vö. Jn 8,32).

Aki rosszat tesz, a bűn rabszolgája lesz; az, aki fukar, a pénz rabszolgája lesz; aki felönt a garatra, az alkohol rabszolgája lesz; aki érzéki, a nemiség az élvezet rabszolgája lesz stb., és folytathatnánk még a sort!

Hallottuk valaha, hogy valaki a jóság rabszolgája, az ima rabszolgája, az erény rabszolgája, egyszóval a jó rabszolgája? Bárcsak léteznének a jó rabszolgái, bárcsak mindannyian a jó rabszolgái lennének, a világ valóban mennyország lenne! És akkor áldott Mária szolgálata, mely biztos út az igaz Élet felé: átadjuk életünket és szabadságunkat égi Édesanyánknak! Ő megszázsorozva adja majd vissza a csodálatos célért, hogy Jézust szolgáljuk, minden tehetségünket megtisztítva és tökéletesítve kapjuk vissza, és mi így megtapasztalhatjuk az igaz, teljes, valódi szabadságot, mely azt jelenti, hogy valóban Isten gyermekeivé válunk. Egyébként a Szűzanya vajon kér tőlünk többet annál, mint amire képesek vagyunk?

Végül a kísértéseknek van egy harmadik fajtája, amely nagyon veszélyes, mert úgymond „szakavatott” személyektől származik: mikor azt halljuk tőlük, hogy nem szükséges magunkat Máriának szentelni, inkább Jézusnak; érdemesebb Jézusra bízni magunkat, mint Máriára. Ezen kívül nincs is más szentelés, mint a keresztségi szentelés. Ez elég, és ez hatékony bennünk.

Most, ha jól követtük első találkozóink anyagát, egyedül is tudunk választ adni erre az ellenvetésre: igaz, hogy a keresztség az egyetlen olyan amely kizárólag Jézusnak szentel bennünket; mindazonáltal, ha Isten Máriát választotta ki arra, hogy rajta keresztül Jézusban eljusson hozzánk mindannyiunk megmentésére, akkor kik vagyunk mi, hogy más utat válasszunk, hogy Hozzá jussunk? Ha – ahogy az egy olasz karácsonyi énekben szerepel – „Isten olyanná lett, mint mi, hogy mi olyanná lehessünk, mint ő”, nem bizonyul éppúgy igaznak, hogy Isten Márián keresztül vált olyanná, mint mi, hogy mi Márián keresztül lehessünk olyanná, mint Ő? Szüksége volt Istennek a Szűzanyára, hogy véghezvigye megváltási tervét? Biztosan nem! Mégis, nemcsak kiválasztotta, hanem Édesanyánkul adta nekünk és ma is gyakran küldi, hogy megmentse ezt a világot, amely letért a megváltás útjáról!

„Gyermekeim, Jézus Szíve kéri, különleges áldás ígéréssel (...), hogy Szeplőtelen Szívemnek szenteljétek magatokat: sok lesz a kegyelem és az áldás...”

Ha tehát maga Jézus az, aki kéri, hogy magunkat Máriának szenteljük, többet tudunk mi erről, mint maga Isten? Ellenőrizni akarjuk szándékait, melyeket már kinyilvánított Fatimában, mikor a Szűzanya elmondta, hogy az Atya (nem egy ember) be akarja vezetni a világban Szeplőtlen Szívének tiszteletét a bűnösök megmentéséért?

Végül emlékezzünk röviden II. János Pál az 1980. június 1-i Úrangyala során Le Bourges-ban (Franciaország) mondott szavaira: „Hogyan élhetnénk keresztségünket anélkül, hogy Máriát szemlélnénk? Krisztus anyául adta Máriát az Egyháznak... Minden katolikus spontán módon hozzá imádkozik, és neki szenteli magát, hogy jobban az Úrnak szentelhesse magát”.

Kedveseim, megértettük így, hogy a Máriának való szentelésnek sok álnok kísértés állhatja útját, de nem szabad félnünk, hiszen a Kegyelem minden fegyvere rendelkezésünkre áll, hogy kitartsunk és győzzünk: a szentségi élet mellett hatalmas fegyver marad – ahogyan az elején állítottuk – a valódi és igazi Mária-tisztelet.

Igen, testvéreim, létezik igazi és hamis Szűzanya-tisztelet. Az igazi Szűzanya-tisztelet mindenekelőtt belső tisztelet (itt újra utaljunk vissza Monforti Grignon Szent Lajos „Értekezés a Szent Szűz igazi tiszteletéről” című művére). Nem feltétlenül az az igazi Mária tisztelő, aki érmekeket visel, szentképeket vagy kis festményt hord magánál. Mindez lehetséges, ha ezeket nem hivalkodóan teszi, hanem ezek a tárgyak szívből jövő mélyszéles szeretetet fejeznek ki Mária felé. Ha valaki Máriáért áldozatokra, lemondásokra is készen áll, arra, hogy hordozza a hétköznapi keresztségét, hogy szinte az életét adja érte, akkor iránta való tisztelete belső tisztelet. Az igazi tisztelet – ahogy LG 67 mondja – nem hiábavaló, múltó szentimentalizmus vagy meddő hiszékenység, hanem belső erő, hogy erényeiben mind hasonlóbbá váljunk a Szűzanyához, a Krisztushoz való teljes hasonlatossá válás fényében.

Az igazi Mária-tisztelet továbbá gyermeki, hogy értsük egymást, olyan, mint a gyermeké, aki az édesanyja közelségét keresi, utána futkos. Mindig figyel a szavára, mellette szeretne lenni, minden szükségében hozzá fordul; szüntelenül szereti, még ha néha édesanyja meg is dorgálja, akkor is a szeretetet és a tanítást szűri le belőle, melyek az ő javát szolgálják. Mária azt szeretné, hogy ilyenek legyünk, olyanok, akik mindig készek arra, hogy magától értetődően és mindenekelőtt bizalommal telve forduljunk hozzá.

Az igazi Mária-tisztelet továbbá szent odaadás, mindenben és minden áron arra törekszik, hogy elkerülje a súlyos bűnt **„azáltal, hogy az Egyház szívébe menekülünk az eltévelyedés idején** (vö. 2003.02.2)”. Adjuk át magunkat neki és hagyatkozzunk rá, mindig igyekezzünk megkérdezni magunktól, mit tenne, mit mondana vagy mit gondolna Égi Édesanyánk, ha a helyünkben lenne e pillanatban, milyen erényt gyakorolna a sajátos helyzetben.

Az igazi Mária-tiszteletnek továbbá állandónak kell lennie. Természetünkből kifolyólag állhatatlanságra hajlunk, hullámzóak vagyunk, hol fent, hol lent, még a hitünkkel kapcsolatban is. A jámborságnak van két olyan fajtája, melyet ne tekintsünk követendő példának: az első azoké, akik – amikor minden jól megy – dicsérik Istent nagyságáért és

jóságáért; amikor azonban rosszra fordulnak a dolgok, azt kérdik maguktól, valóban létezik-e Isten, és hogy mindenkiről megemlékeznek-e rajtuk kívül, és végül olykor már nem is imádkoznak, vagy nem járnak misére. A második kategória az előzőnek éppen az ellenkezője: ezek az emberek, amikor minden jól megy, azt állítják, hogy ők az ügyesek, és telve vannak büszkeséggel, rossz néven veszik, ha nem ők csinálhatnak és találhatnak ki mindent; amikor azonban rosszra fordulnak a dolgok, azonnal kérik Istent, hogy gyorsan tegye meg a magáét, és mentse meg mindenekelőtt az ő tekintélyüket.

Az igaz odaadásnak tehát állandónak kell lennie jóban és rosszban, egészségben és betegségben, jó és rossz sorsban egyaránt: Nem ez a házasság szeretetszövetségének szerelmi esküjének formája is, mellyel egymásnak örök hűséget fogadnak, bármi történjék is, mivel a szeretet, ha valódi, nem sorvad el a próbák során? Nemde ezt mondta a Szűzanya 2000. augusztus 6-án? **„Arra kérlek titeket, hogy (ezzel a kifejezéssel az önmagunk neki való szentelésére utal) kössetek velem szeretetszövetséget teljes tudatossággal és szabadsággal, amelyben szeretetben rám hagyatkoztok...”**

Végül, az igazi Mária-tiszteletnek érdek nélkülinek kell lennie. Egy kedves, néhány éve történt esemény segíthet ezt megérteni: egy nap, amikor a Máriának való szentelésre készültünk, épp a Cenacolo-ban voltam (ez a központi imaház Schioban); egy lány közeledett felém nagyon vidáman – húsz évesnél kicsit idősebb volt –, és azt mondta: „Máriának szentelem magam, mert azt akarom, hogy a Szűzanya segítsen jó jegyest találni!”. Biztosan egy szent kérés ez, főleg a mostani időkben! De ha te azt, hogy Máriának szenteld magad, egy ilyen sajátos kegyelemhez kötöd, félsz, hogy “do ut des” kapcsolatot alakítasz ki vele, adok, hogy te is adj nekem, a kereskedelmi logika szerint.

Természetesen az édesanyától lehet és kell is mindent kérni, de előbb azt nézd, hogy a te szereteted feléje őszinte legyen, mert csak így juthatsz el igazán oda, hogy azt mondd: én azért szentelem magam Neked, mert szeretlek! Te tudod, hogy mire van szükségem és biztos vagyok abban, hogy elnyered a szükséges kegyelmet földi pályafutásomhoz, melynek célja a boldog örökkévalóság. Egyébként, ha a szerelem érdekből születne, milyen szerelem volna? Mennyi ideig maradna együtt a pár? Vagyis, meddig tart majd az én odaszentelése?

Egy utolsó, nagyon fontos tanácsot kell adnunk annak, aki Máriának szenteli magát és aki meg akarja magában őrizni és erősíteni a hitet: lelkiségünket három „fehér pont” körül gondoljuk és mélyítsük: az Eukarisztia, amelyről hosszan és alaposan beszéltünk az elmúlt alkalommal; a Szeplőtelen, akinek szenteljük magunkat, és akit valóban be akarunk engedni a házukba; a Pápa, vagyis a kő, amelyre Krisztus építette Egyházát, azaz az Egyház Tanítóhivatala, az igazság tanítása, amely napjaink nagy erkölcsi sötétségeiben vezet minket. Ha megfigyelitek mindez a három fehér pont a schioi máriás „Szeretet Királynője” Mozgalom lelkiségének három tartópillére. Az ajánlott eszközök pedig ahhoz, hogy azok, akik Máriának szentelték magukat megélik az említett lelkiséget: a Biblia, a Katolikus Egyház 1992. évi Katekizmusa és a Mária-üzenetek.

Akármi történjék is, maradjunk közösségben egymással, és semmiképp ne hagyjuk el ezt a három fehér pontot és az imént megjelölt eszközöket!

A legforróbb kívánságom önmagatok Máriának szentelése alkalmából, amely immár ajtóban áll: a Szűzanya a kegyelmek árját nyerve el, és békét mindnyájatoknak és családjaitoknak.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!